Κυριακὴ ΙΖ΄ Ματθαίου (Χαναναίας) (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Ιανουαρίου, 2017

(Ματθ. ιε΄, 21-28)

Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον ὁμιλία ΝΒ΄

α΄. Ὁ Μάρκος λέει ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ μπῆ στὸ σπίτι ἀπαρατήρητος. Καὶ γιατί πήγαινε πάντα στὰ μέρη αὐτὰ; ἀφοῦ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴ φροντίδα τῆς τροφῆς, προχωρῶντας ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ στὰ ἔθνη. Ἔτσι κι ὁ Πέτρος ὅταν ἔλαβε διαταγὴ νὰ καταργήση αὐτὸ τὸ νόμο στέλεται στὸν Κορνήλιο. Πῶς λοιπὸν ἐνῶ παραγγέλλει στοὺς μαθητάς του· Μὴν πάρετε τὸν δρόμο τῶν εἰδωλολατρῶν, δέχται αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Πρῶτα θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος σὲ ὅ,τι πρόσταζε τοῦς μαθητάς του. Κι ἔπειτα ὅτι δὲν ἦρθε γιὰ νὰ κηρύξη ὅπως ὑπαινίσσεται κι ὁ Μᾶρκος λέγοντας ὅτι κρύφτηκε ἀλλὰ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητος. Ὅπως ἦταν σύμφωνο μὲ τὰ πράγματα νὰ μὴν τρέξη σ’ αὐτοὺς πρῶτα, ἔτσι ἦταν καὶ τῆς φιλανθρωπίας του ἀνάξιο νὰ διώξη αὐτοῦς ποὺ τὸν πλησίαζαν. Ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ κυνηγήση αὐτοὺς ποὺ ἔφευγαν πολὺ περισσότερο δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποφεύγη αὐτοὺς ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν.

Προσέξετε πόσο ἡ γυναῖκα ἄξιζε γιὰ κάθε καλωσύνη. Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἔρθη στὰ Ἱεροσόλυμα, γιατὶ φοβόταν καὶ θεωροῦσε ἀνάξιο τὸν ἑαυτό της. Ὅτι κι ἄν δὲν ἦταν ἔτσι θὰ ἔφτανε κι ἐκεῖ φαίνεται κι ἀπὸ τὴν τωρινὴ ἐπιμονή της κι ἀπ’ τὸ ὅτι βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχή τους. Μερικοὶ ἐφαρμόζοντας ἀλληγορικὴ ἐξήγηση ὑποστηρίζουν ὅτι ὅταν βγῆκε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Ἰουδαία τότε τόλμησε νὰ τὸν πλησιάση ἡ Ἐκκλησία ἀφοῦ βγῆκε κι αὐτὴ ἀπὸ τὴ δική της περιοχή. Ξέχασε λέει ὁ θεῖος λόγος, τὸ λαό σου καὶ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου. Γιατὶ κι ὁ Χριστὸς βγῆκε ἀπὸ τὴν περιοχὴ του καὶ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν δική της περιοχή· Κι ἔτσι μπόρεσαν νὰ συναντηθοῦν. Νὰ μιὰ **Χαναναία**, λέει, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν περιοχή της. Κατηγορεῖ τὴ γυναὶκα ὁ Εὐαγγελιστὴς γιὰ νὰ φανερώση τὸ θαῦμα καὶ νὰ τὴν ἐξυψώση περισσότερο. Ἂν ἀκούσης Χαναναία, φέρε στὸ νοῦ σου τὰ παράνομα ἐκεῖνα εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, ποὺ ἀνέτρεψαν ἀπὸ τὸ θεμέλιο τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Κι ἔπειτα ἀναλογίσου καὶ τὴ δύναμη τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἐκδιωχθῆ, γιὰ νὰ μὴ διαφθείρουν τοὺς Ἰουδαίους, φάνηκαν τόσο πιὸ κατάλληλοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ὥστε κι ἀπὸ τὴ χώρα τους βγῆκαν καὶ τὸ Χριστὸ πλησίασαν, ἐνῶ ἐκεῖνοι κι ἅς πήγαινε κοντά τους τὸν ἀπόδιωχναν. Πλησίασε λοιπὸν καὶ τίποτ’ ἄλλο δὲν λέει παρὰ ἐλέησέ με καὶ κόσμο πολὺ μαζεύει γύρο της μὲ τὶς κραυγὲς της. Τὸ θέαμα

προκαλοῦσε τόσο ἀλήθεια τὸν οἶχτο· μιὰ γυναῖκα νὰ κραυγάζη τόσο πονεμένα, μιὰ μητέρα νὰ παρακαλῆ γιὰ τὴ θυγατέρα της ποὺ ἦταν σὲ κακὴ κατάσταση. Οὔτε ποὺ τόλμησε νὰ φέρη τὴ δαιμονισμένη μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Δασκάλου. Τὴν ἀφήνει πλαγιασμένη στὸ σπίτι καὶ κάμει ἐκείνη τὶς παρακλήσεις της. Ἀναφέρει μόνο τὴν ἀρρώστεια καὶ δὲν προσθέτει τίποτ' ἄλλο. Οὔτε τραβᾶ τὸ γιατρὸ στὸ σπίτι της, ὅπως ὁ παλατιανὸς ἐκεῖνος ποὺ ἔλεγε· Ἔλα καὶ βάλε ἐπάνω του τό χέρι σου, καὶ κατέβα πρὶν πεθάνη τὸ παιδὶ μου. Ἀλλὰ κι ἀφοῦ διηγήθηκε τὴ συμφορὰ της καὶ τὴν ἔνταση τῆς ἀρρώστειας, προβάλλει τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου καὶ φωνάζει δυνατά. Καὶ δὲν λέει Σπλαχνίσου τὴ θυγατέρα μου ἀλλὰ Σπλαχνίσου με. Ἐκείνη δὲν αἰσθάνεται τὴ νόσο της ἐγὼ εἶμαι ποὺ πάσχω μύρια δεινά, γιατὶ εἶμαι ἄρρωστη καὶ τὸ νιώθω, μανιακή, καί τὸ γνωρίζω. Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντηση. Γιατὶ αὐτὸ τὸ πρωτοφανέρωτο καὶ παράδοξο; Τοὺς Ἰουδαίους, ἀγνωμοῦν καὶ τοὺς φέρνει κοντά του, τὸν βλασφημοῦν καὶ τοὺς παρακαλεῖ, τὸν πειράζουν καὶ τοὺς ἀφήνει. Δὲν θεωρεῖ ὅμως ἄξια οὔτε γι' ἀπάντηση αὐτὴν ποὺ ἔρχεται τρέχοντας κοντά του καὶ παρακαλεῖ καὶ ἱκετεύει καὶ δείχνει τόση εὐλάβεια ἐνῶ δὲν ἔχει μεγαλώσει μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν. Ποιὸν δὲ θὰ ἐσκανδάλιζε αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ποὺ ἦταν ἀντίθετη μὲ τὴν φήμη; Εἶχαν ἀκούσει ὅτι περιώδευε στὰ χωριὰ καὶ σκορποῦσε τὶς θεραπεῖες του αὐτὴν ὅμως τὴν ἀποκρούει ἐνῶ εἶχε ἔρθει ἡ ἴδια. Καὶ ποιὸν δὲ θὰ συγκινοῦσε ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ παράκληση, ποὺ ἔκανε γιὰ τὴ θυγατέρα της ποὺ ἦταν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση; Δὲν εἶχε ἔρθει ἐπειδὴ ἦταν ἄξια, οὔτε ἐπειδὴ ζητοῦσε κάποια ὀφειλή. Εἶχε ἀνάγκη νὰ τῆς δείξουν ἀγάπη καὶ παρουσιάζει τὴν τραγικὴ συμφορά της. Κι ὅμως δὲν τὴν κάνουν ἄξια οὔτε γι' ἀπάντηση. Ἴσως πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἄκουαν σκανδαλίστηκαν. Δὲν σκανδαλίστηκε ὅμως ἐκείνη. Τί λέγω ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἄκουαν; Νομίζω ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ μαθηταί του θὰ ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τὴ συμφορὰ τῆς γυναίκας, θὰ ταράχτηκαν καὶ θὰ λυπήθηκαν. Καὶ μὲ ὅλη τὴν ταραχή τους ὅμως δὲν ἐτόλμησαν νὰ ποῦν, Κάμε της τὴ χάρη. Ἀλλὰ πῆγαν κοντά του καὶ τὸν παρακαλοῦσαν, Ἐλευθέρωσέ τήν γιατὶ φωνάζει πίσω μας. Κι ἐμεῖς ὅταν θέλωμε νὰ πείσωμε κάποιον, πολλὲς φορὲς λέμε τ' ἀντίθετα. Κι ὁ Χριστὸς ἀπάντησε. Ἡ ἀποστολὴ μου δὲν ἔγινε παρὰ γιὰ τὰ χαμένα πρόβατα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους.

β΄. Κι ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὰ ἡ γυναῖκα σώπασε κι ἀποσύρθηκε κι ἐγκατάλειψε τὴν προθυμία της; Καθόλου· ἔγινε πιὸ ἐπιθετική. Δὲν κάνομε ἐμεῖς ἔτσι. Ὅταν δὲν ἐπιτύχωμε, ἀπομακρυνόμαστε, ἐνῶ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ γίνωμε πιὸ ἀπαιτητικοί. Καὶ ποιὸν δὲ θὰ ἔρριχνε στὴν ἀπελπισία αὐτὸς ὁ λόγος; Ἦταν κι ἡ σιγὴ του ἀρκετὴ νὰ τὴν ὁδηγήση στὴν ἀπόγνωση· ἡ ἀπόκριση προχωροῦσε πολὺ περισσότερο. Νὰ διαπιστώση ὅτι μαζί της εἶχαν ἀποστομωθῆ κι οἱ συνήγοροί της καὶ ν' ἀκούση ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶχε καταλήξει σ' ἀδιέξοδο θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τὴ ρίξη σὲ ἀπέραντη ἀμηχανία. Ἡ γυναῖκα ὅμως δὲν ἀφοπλιζόταν. Ἀλλὰ ὅταν εἶδε ὅτι οἱ προστάτες της δὲν εἶχαν καμμιὰ δύναμη, ἔδειξε **ὡραία ἀναισχυντία**. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ μήτε στὰ μάτια τους νὰ φανῆ δὲν τολμοῦσε. Φωνάζει πίσω μας, λένε. Κι ὅταν ἦταν φυσικὸ νὰ πάη ἀκόμα πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀμηχανία, τότε πλησιάζει περισσότερο καὶ πέφτει στὰ πόδια του. Κύριε, βοήθησέ με. Πῶς αὐτὸ, γυναῖκα; Ἔχεις μεγαλύτερο θάρρος ἀπὸ

τοὺς ἀποστόλους; Μεγαλύτερη δύναμη; Θάρρος καὶ δύναμη καθόλου βέβαια δὲν ἔχω κι ἀπὸ ντροπὴ εἶμαι γεμάτη. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἀναισχυντία τὴ χρησιμοποιῶ σὰν προπέτασμα· θὰ σεβαστῆ τὸ θάρρος μου. Τὶ σημαίνει αὐτό; Δὲν τὸν ἄκουσε νὰ λέη ὅτι Ἡ ἀποστολή μου δὲν ἔγινε παρὰ γιὰ τὰ χαμένα πρόβατα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους; Τὸν ἄκουσα, ἀπαντᾶ. Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος. Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν τοῦ ἔλεγε, Παρακάλεσε καὶ προσευχήσου, ἀλλὰ Βοήθησέ με. Κι ὁ Χριστός; Οὔτε μ’ αὐτὰ δὲν ἱκανοποιήθηκε παρὰ ἐπιτείνει τὴν ἀμηχανία της λέγοντας πάλι. Δὲν εἶναι καλὸ νὰ πάρης τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὸ δώσης στοὺς σκύλους. Κι ὅταν τὴν ἔκαμε ἄξια νὰ τῆς μιλήση, τότε χειρότερα τὴν ἐπείραξε ἀπὸ ὅ,τι μὲ τὴ σιγή. Δὲν μεταφέρει πιὰ σ’ ἄλλον τὴν αἰτία οὔτε λέει «ἡ ἀποστολή μου ἔγινε». Ὅσο ἐντείνει αὐτὴ τὴν παράκλησή της, τόσο δυναμώνει κι αὐτὸς τὴν ἄρνησή του. Καὶ δὲν τοὺς ἀποκαλεῖ πιὰ πρόβατα παρὰ παιδιὰ καὶ κείνην σκυλί. Μὰ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς λέξεις του συναρμολογεῖ τὴν ὑπεράσπισή της. Ἂν εἶμαι σκυλί, δὲν εἶμαι ξένη. Δίκαια ἔλεγε ὁ Χριστός, Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμο γιὰ νὰ γίνη ξεχώρισμα. Κι ἡ γυναῖκα φιλοσοφεῖ καὶ δείχνει κάθε καρτερία καὶ πίστη καὶ μάλιστα ἐνῶ δέχεται προσβολές. Ἐνῶ ἐκεῖνοι μ’ ὅλο ποὺ τοὺς γίνονται θεραπεῖες καὶ τιμὲς πληρώνουν μὲ τὰ ἀντίθετα. Ξέρω κι ἐγὼ πῶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ τροφὴ στὰ παιδιά· αὐτὸ ὅμως δὲν μ’ ἐμποδίζει ἐμένα, ἂν εἶμαι σκυλί. Ἂν δὲν εἶναι δίκαιο νὰ πάρω, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἔχω μερίδιο οὔτε στὰ ψίλουλα; Ἂν ὅμως πρέπει νὰ ἔχω μερίδιο ἄς εἶναι καὶ μικρὸ, δὲν ἐμποδίζομαι κι ἂν εἶμαι σκυλί. Ἀλλὰ κι ἔτσι ἔχω μεγαλύτερο μέρος, ἂν εἶμαι σκυλί. Γι’ αὐτὸ ἀνέβαλλε ὁ Χριστός· ἤξερε ὅτι θὰ μιλοῦσε ἔτσι καὶ γι’ αὐτὸ ἀρνιόταν τὴ δωρεά·**γιὰ νὰ δείξη τὴν πίστη της**. Ἂν δὲν ἦταν νὰ τῆς δώση, δὲ θὰ τῆς ἔδιδε κι ὕστερ’ ἀπ’ αὐτό· οὔτε θὰ τὴν ἀποστόμωνε πάλι. Ὅπως εἶπε στὸν ἑκατόνταρχο, Ἐγὼ θαρθῶ καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω, γιὰ νὰ μάθωμε τὴν εὐλάβειά του καὶ νὰ τὸν ἀκούσωμε νὰ λέη, Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπῆς στὸ σπίτι μου. Ὅπως ἔκαμε στὴν αἱμορροῦσα ποὺ τῆς λέει, ἐγὼ ἔνιωσα νὰ φεύγη ἀπὸ μένα κάποια δύναμη, γιὰ νά κάμη τὴν πίστη της καταφάνερη. Κι ὅ,τι κάμει μὲ τὴ Σαμαρείτισσα, γιὰ νὰ δείξη πὼς καὶ μὲ τὸν ἔλεγχο ποὺ τῆς γίνεται δὲν ἀπομακρύνεται. Τὰ ἴδια κάμει κι ἐδῶ.. **Δὲν ἤθελε νὰ μείνη κρυφὴ τόση ἀρετὴ τῆς γυναίκας**. Ὥστε δὲν ἤθελε νὰ προσβάλη μὲ τοὺς λόγους του ἀλλὰ νὰ προκαλέση καὶ τὸν κρυμμένο θησαυρό νὰ φανερώση.

Σεῖς ὅμως μαζὶ μὲ τὴν πίστη προσέξετε καὶ τὴν **ταπεινοφροσύνη**. Ἐκεῖνος ἀποκάλεσε παιδιά, τοὺς Ἰουδαίους. Αὐτὴ δὲ περιωρίσθηκε σ’ αὐτὸ ἀλλὰ τοὺς χαρακτηρίζει Κυρίους. Τόσο πολὺ δὲν τὴν πείραξαν οἱ ἔπαινοι γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὰ σκυλιὰ παρατηρεῖ τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ Κυρίου τους. Εἴδατε τὴ φρόνηση τῆς γυναίκας; Μήτε ἀντίρρηση δὲν τόλμησε νὰ φέρη, οὔτε τὴν πείραξαν οἱ ἔπαινοι γιὰ τοὺς ἄλλους, οὔτε ἀγανάκτησε μὲ τὴν προσβολή. Βλέπετε εὐψυχία; Αὐτὸς ἔλεγε δὲν εἶναι καλό. Ναί, Κύριε, ἔλεγε ἐκείνη. Αὐτὸς τοὺς ἔλεγε παιδιά, κι ἐκείνη Κυρίους. Αὐτὸς ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ σκυλιοῦ ἐκείνη πρόσθεσε καὶ τὸ ἔργο του. Εἴδατε τὴν ταπεινοφροσύνη της; Ἀκοῦστε καὶ τὰ μεγάλα λόγια τῶν Ἰουδαίων. Εἴμαστε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραὰμ καὶ κανενὸς δὲν ἐγίναμε δοῦλοι ὡς τώρα. Καί, ἔχομε γεννηθῆ ἀπὸ τὸ Θεό. Αὐτὴ ἀντίθετα αὐτοαποκαλεῖται σκυλὶ κι

ἐκείνους τοὺς λέει κυρίους· καὶ **γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε παιδί**. Κι ὁ Χριστὸς τῆς λέει· Γυναῖκα, μεγάλη ἡ πίστη σου. Γι’ αὐτὸ ἔκαμε τὴν ἀναβολὴ, γιὰ νὰ φωνάξη αὐτὸ τὸ λόγο, γιὰ νὰ στεφανώση τὴ γυναῖκα. Ἂς γίνη ὅπως θέλεις. Ὁ λόγος του τοῦτο σημαίνει. Ἡ πίστις σου μπορεῖ καὶ μεγαλύτερα νὰ κατορθώση ἀλλὰ ἄς γίνη ὅπως θέλεις. Ἡ φράση αὐτὴ συγγενεύει μὲ τὴ φράση ποὺ ἔλεγε. Ἂς γίνη ὁ οὐρανός, καὶ ἔγινε. Καὶ θεραπεύτηκε ἡ κόρη της ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη. Εἴδατε πὼς δὲν βοήθησε κι ἐκείνη λίγο στὴ θεραπεία τῆς κόρης; Γι’ αὐτὸ δὲν εἶπε ὁ Χριστὸς· Ἂς θεραπευτῆ ἡ κόρη σου· ἀλλὰ Μεγάλη ἡ πίστη σου, ἄς γίνη ὅπως θέλεις. Γιὰ νὰ μάθωμε ὅτι δὲν ἦσαν λόγοι τυχαῖοι καὶ λόγοι κολακείας ἀλλὰ ὅτι εἶναι **μεγάλη ἡ δύναμη τῆς πίστης**. Τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχο καὶ τὴν ἀπόδειξη ἄφησε στὴν ἔκβαση τῶν πραγμάτων. Θεραπεύτηκε ἀμέσως τὸ κοριστάκι.

γ΄. Σεῖς προσέξατε πῶς, ἐνῶ νικήθηκαν οἱ ἀπόστολοι καὶ δὲν ἐπέτυχαν, πέτυχε αὐτὴ. Τόσο μεγάλλη εἶναι ἡ **ἐπιμονὴ τῆς προσευχῆς**. **Γιὰ τὶς ἀνάγκες μας θέλει νὰ τὸν παρακαλοῦμε περισσότερο ἐμεῖς παρὰ οἱ ἄλλοι γιὰ χάρη μας**. Εἶχαν ἐκεῖνοι μεγαλύτερο θάρρος ἀλλὰ αὐτὴ ἔδειξε περισσότερη καρτερία. Μὲ τὸ τέλος διακαιολογήθηκε στοὺς μαθητάς του γιὰ τὴν ἀναβολὴ καὶ ἔδειξε ὅτι δίκαια ἀρνήθηκε ὅταν τοῦ ζήτησαν ἐκεῖνοι. Ἔφυγε ἀπὸ κεῖ ὁ Ἰησοῦς καὶ πῆγε κοντά στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας· ἀνέβηκε καὶ κάθησε στὸ βουνό. Ἦρθε τότε κοντά του πολὺς κόσμος κουβαλῶντας μαζί του κουτσούς, τυφλούς, κουλλούς, κωφάλαλους ποὺ τοὺς ἔρριξαν στὰ πόδια του. Ἐκεῖνος τοὺς ἔκαμε καλὰ ὥστε θαύμασε ὁ κόσμος βλέποντας τοὺς βουβοὺς νὰ μιλοῦν, γεροὺς τοὺς κουλλοὺς, κουτσοὺς νὰ περπατοῦν, τοὺς τυφλοὺς νὰ βλέπουν. Γι’ αὐτὰ εὐχαριστοῦσαν τὸν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. Πότε πηγαίνει ὁ ἴδιος, πότε κάθεται καὶ περιμένει ἀρρώστους καὶ τοὺς κουτσοὺς ἀνεβάζει στὸ βουνό. Καὶ μήτε τὸ ροῦχο δὲν ἀγγίζουν πιά, ἀνεβαίνουν ὅμως στὴν κορυφὴ καὶ πέφτουν στὰ πόδια του. Δείχνουν ἔτσι διπλὰ τὴν πίστη τους κι ὅτι ἄνεβαίνουν ἄν καὶ κουτσοὶ στὸ βουνό, κι ὅτι δὲ χρειάζονται τίποτ’ ἄλλο παρὰ νὰ ριχτοῦν μονάχα στὰ πόδια του. Κι ἦταν μεγάλο καὶ πρωτοφάνερο θαῦμα, νὰ βλέπη κανένας αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἔφερναν ἄλλοι νὰ περπατοῦν, καὶ τοὺς ἀνάπηρους νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κείνους ποὺ τοὺς κρατοῦσαν. Προξενοῦσε κατάπληξη τὸ πλῆθος ἐκείνων ποὺ θεραπεύονταν καὶ ἡ εὐκολία τῆς θεραπείας. Βλέπετε μέ πόση βραδύτητα θεράπευσε τὴ γυναίκα ἐνῶ τούτους ἀμέσως; Ὄχι ἐπειδὴ αὐτοὶ ἦσαν καλύτεροι ἀπὸ ἐκείνην ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκείνη ἦταν πιὸ πιστὴ ἀπ’ αὐτοὺς. Γι’ αὐτὸ στὴν περίπτωσή της ἀναβάλλει καὶ καθυστερεῖ θέλοντας νὰ παρουσιάση τὴν εὐψυχία της. Σὲ τούτους ὅμως παρέχει τὴ δωρεὰ ἀμέσως καὶ κλείνει ἔτσι τὰ στόματα τῶν ἀπίστων Ἰουδαίων, ἀφαιρῶντας τους κάθε δυνατότητα ἀπολογίας. Γιατὶ **ὅσο μεγαλύτερες εὐεργεσίες δέχεται κάποιος, τόσο περισσότερο ἄξιος τιμωρίας γίνεται, ἐπειδὴ δείχνει ἀγνωμοσύνη**, καὶ δὲ γίνεται καλύτερος μὲ τὴν τιμὴ. Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς κι οἱ πλούσιοι τιμωροῦνται περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πένονται γιὰ τὴν κακία τους, νὰ μὴ γίνωνται ἥμεροι οὔτε μέσα στὴν ἀφοθνία τῶν ἀγαθῶν τους.

Μὴ μοῦ πῆτε ὅτι ἔδωσαν ἐλεημοσύνη. Ἂν δὲν ἔδωσαν ἀπὸ τὴν περιουσία τους ὅπως

πρέπει οὔτε ἔτσι δὲ θὰ διαφύγουν. **Ἡ ἐλεημοσύνη δὲν κρίνεται μὲ τὸ μέτρο τῶν ὅσων δίνονται ἀλλὰ ἀνάλογα μὲ τὴ γενναιοδωρία τῆς διαθέσεως**. Κι ἄν τιμωροῦνται αὐτοί, πολὺ περισσότερον, αὐτοὶ ποὺ συναρπάζονται ἀπὸ τὰ περιττά, ποὺ χτίζουν τὰ τριώροφα καὶ τετραώροφα μέγαρα, καταφρονοῦν ὅμως τοὺς πεινασμένους, αὐτοὶ ποὺ ἱκανοποιοῦν τὴ φιλαργυρία τους, ἀδιαφοροῦν ὅμως γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη. Κι ἀφοῦ ὁ λόγος ἦρθε στὴν ἐλεημοσύνη ἄς συνεχίσω σήμερα τὶς σκέψεις ἐκείνες ποὺ ἄφησα ἀσυμπλήρωτες μιλῶντας πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες γιὰ τὴ φιλανθρωπία. Θυμᾶστε ὅταν προηγούμενα μιλοῦσα γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες τῶν παπουτσιῶν, τὴ μάταιη ἐκείνη ἀσχολία καὶ τὴ βλακεία τῶν νέων· τότε ὁ λόγος εἶχε παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη στὰ ἁμαρτήματα ἐκεῖνα. Ἐλέγαμε τότε ἡ **ἐλεημοσύνη** εἶναι κάποια τέχνη ποῦ ἔχεί στημένο τὸ ἐργαστήρι της στὸν οὐρανὸ καὶ δάσκαλο ὄχι τὸν ἄνθρωπο παρὰ τὸν Θεό. Ἔπειτα ἐρευνῶντας τί εἶναι τέχνη καὶ τί ὄχι τέχνη πέσαμε στὶς ματαιοπονίες καὶ κακοτεχνίες. Κι ἐκεῖ ἀναφέραμε καὶ τήν τέχνη αὐτὴ τῶν παπουτσιῶν. Θυμηθήκατε; Ἄς ξαναπάρωμε λοιπὸν σήμερα αὐτὸ ποὺ εἴπαμε τότε κι ἄς δείξωμε πῶς **ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τέχνη κι ἀπ' ὅλες τὶς τέχνες ἀνώτερες. Γιατὶ ἄν χαρακτηριστικὸ τῆς τέχνης εἶναι νὰ καταλήξη σὲ κάτι χρήσιμο κι ἄν τίποτα δὲν εἶναι χρησιμώτερο ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη, τότε εἶναι φανερὸ ὅτι αὐτὴ εἶναι τέχνη ἀπὸ ὅλες τὶς τέχνες ἀνώτερη**. Γιατὶ δὲ μᾶς φτιάχνει ὑποδήματα, οὔτε μᾶς ὑφαίνει ροῦχα, οὔτε μᾶς χτίζει σπίτια ὑλικὰ. Γίνεται πρόξενος σὲ μᾶς τῆς παντοντινῆς ζωῆς, μᾶς ἁρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ θανάτου, σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ζωὲς μᾶς παρουσιάζει λαμπρούς, μᾶς στήνει τὶς οὐράνιες κατοικίες μας, τὰ παντοτινὰ ἐκεῖνα σκηνώματά μας. Αὐτὴ δὲν ἀφήνει νὰ σβήσουν τὰ λυχνάρια μας, οὔτε νὰ παρουσιαστοῦμε στὸ γάμο μ' ἀκάθαρτα φορέματα ἀλλὰ τὰ πλένει καὶ τὰ κάνει καθαρώτερα ἀπὸ τὸ χιονι. Δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ πέσωμε ὅπου ἔπεσε ἐκεῖνος ὁ πλούσιος, οὔτε ν' ἀκούσωμε τοὺς φοβεροὺς λόγους ἀλλὰ μᾶς ὁδηγεῖ στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς τέχνες τῆς ζωῆς ἔχει βάλει καὶ θέλει νὰ κατορθώση ἕνα σκοπό. Ὅπως ἡ γεωργία τὴ διατροφή, ἡ ὑφαντικὴ τὴν ἔνδυση. Κι οὔτε αὐτὸ ἀκριβῶς· γιατὶ δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ μᾶς προσφέρη μόνη της τὸ ἐπίτευγμά της.

δ΄. Ἄς ἐξετάσωμε ἄν θέλετε τὴ γεωργία πρώτη. Ἄν δὲν ἔχη σύμμαχό της σιδηρουργικὴ νὰ δανείζεται ἀπ' αὐτὴ τὸ δικέλλι καὶ τὸ ὑνὶ καὶ τὸ δρεπάνι καὶ τὸ τσεκούρι καὶ ἄλλα πολλά. Κι ἄν δὲν ἔχη τὴν τεκτονικὴ νὰ τῆς ταιριάση τὸ ἀλέτρι καὶ νὰ τῆς συνδέση τὸ ζυγὸ καὶ τὸ ἁμάξι, γιὰ νὰ τρίβη τὰ στάχυα. Κι ἄν δὲν ἔχη τὴ σκυτοτομικὴ νὰ τὴς φτιάξη τοὺς ἱμάντες καὶ τὴν οἰκοδομικὴ γιὰ νὰ χτίση τὸ σταῦλο στὰ βόδια ποὺ ὀργώνουν καὶ τὰ σπίτια στοὺς γεωργοὺς ποὺ σπέρνουν καὶ τὴν ὑλοτομικὴ γιὰ τὸ κόψιμο τῶν ξύλων καὶ τὴν ἀρτοποιητικὴ ὕστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, πουθενὰ δὲ θὰ φαινόταν ἡ γεωργία. Ἔτσι καὶ ἡ ὑφαντικὴ ὅταν κάνη κάτι καλεῖ πολλὲς ἄλλες τέχνες γιὰ βοηθούς, ὥστε νὰ τὴν βοηθήσουν στὸ ἔργο της. Κι ἄν δὲν ἔρθουν καὶ δὲν τῆς ἁπλώσουν χέρι στέκεται μόνη στὴν ἀμηχανία της. **Κάθε τέχνη ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἄλλη**. **Ὅταν ὅμως πρέπει νὰ κάνωμε ἐλεημοσύνη, τίποτ' ἄλλο δὲ χρειαζόμαστε, παρὰ μόνο διάθεση**. Κι ἄν νομίζης, πὼς χρειάζεσαι χρήματα καὶ

σπίτια καὶ ροῦχα καὶ ὑποδήματα, διάβασε ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε γιὰ τὴ χήρα καὶ διῶξε αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Κι ἄν εἶσαι ὁλότελα φτωχός, σὰν τοὺς ζητιάνους, δῶσε δύο λεπτὰ κι αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Κι ἄν δώσης ψωμὶ ποὺ αὐτὸ μόνο ἔχεις ἔβαλες τὴν κρηπίδα στὴν τέχνη. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐπιστήμη ἄς παραδεχτοῦμε κι ἄς πραγματώσωμε. Εἶναι καλύτερο νὰ γνωρίζης αὐτὴ παρὰ νὰ εἶσαι βασιλιὰς καὶ νὰ φορῆς κορώνα. Γιατὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα τὸ πλεονέκτημά της, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλη τέχνη, ἀλλὰ καὶ πράγματα πετυχαίνει πολλὰ καὶ διάφορα. Οἰκοδομεῖ τὰ σπίτια ποὺ παραμένουν πάντα στὸν οὐρανὸ καὶ μαθαίνει σ’ ἐκείνους ποὺ τὴν κατώρθωσαν, πῶς θὰ ξεφύγουν τὸν αἰώνιο θάνατο. Καὶ σοῦ χαρίζει θησαυροὺς ποὺ ποτὲ δὲν ξοδεύονται καὶ διαφεύγουν κάθε κίνδυνο, εἴτε εἶναι ἀπὸ ληστὲς, εἴτε ἀπὸ σκουλήκια, εἴτε ἀπὸ τὸ σαράκι, εἴτε ἀπὸ τὸ χρόνο. Ἂν μᾶς τὸ δίδασκε αὐτὸ γιὰ τὴ φύλαξη τῶν σιτηρῶν μονάχα, τί δέ θὰ δίναμε, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἐξασφαλίσωμε ἀπρόσβλητο τὸ σιτάρι μας γιὰ πολλὰ χρόνια. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἡ ἐλεημοσύνη ὄχι μόνο σχετικὰ μὲ τὸ σιτάρι ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλα σὲ διδάσκει καὶ σοῦ δείχνει πῶς θὰ μείνουν παντοτινὰ ἀπρόσβλητα καὶ ἡ περουσία σου καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Καὶ τί χρειάζεται νὰ ἀναφέρωμε τὶς ἐπιτεύξεις τῆς τέχνης αὐτῆς μέ λεπτομέρειες; Αὐτὴ σὲ διδάσκει, πῶς θὰ γινόσουν ὅμοιος μὲ τὸ Θεό, ποὺ εἶναι ἡ κορωνίδα τῶν ἀγαθῶν. Βλέπετε πὼς δὲν εἶναι ἕνα ἀλλὰ πολλὰ τὰ ἔργα της; Χωρὶς νὰ χρειάζεται ἄλλη τέχνη χτίζει σπίτια, ὑφαίνει ροῦχα, δημιουργεῖ θησαυροὺς ἀπρόσβλητους, μᾶς δίνει τὴ δύναμη νὰ νικοῦμε τὸ θάνατο, νὰ ὑποτάσσωμε τὸ διάβολο, μᾶς κάμει ὅμοιους μὲ τὸν Θεό. Τί θὰ γινόταν χρησιμώτερο ἀπὸ τὴν τέχνη αὐτή; Οἱ ἄλλες ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα εἴπαμε, ἐπιπρόσθετα καταστρέφονται κι αὐτὲς καὶ δὲν μποροῦν νὰ διατηρήσουν τὸ ἔργο τους -ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κόπο καί χρόνο πολὺ καί ἄπειρα ἄλλα. Ἐκείνη ὅμως ὅταν περάση ὁ κόσμος, τότε ἀκριβῶς παρουσιάζεται. Ὅταν πεθάνωμε τότε λάμπει καὶ φανερώνει τὰ ἔργα της. Καὶ οὔτε ἀπὸ χρόνο ἔχει ἀνάγκη, οὔτε ἀπὸ κόπο, οὔτε ἀπὸ καμμιὰ παρόμοια δυσκολία ἀλλὰ κι ὅταν σὺ εἶσαι ἄρρωστος ἐκείνη ἐργάζεται κι ὅταν γεράσῃς σὲ ἀκολουθεῖ στὴ μέλλουσα ζωὴ καὶ ποτὲ δὲ σ’ ἐγκαταλείπει. Αὐτὴ σὲ κάμει κι ἀπὸ ρήτορες πιὸ δυνατό. Γιατὶ ὅσους διαπρέπουν σ’ αὐτὲς τὶς τέχνες τοὺς φθονοῦν πολλοί· γιὰ κείνους ὅμως ποὺ λάμπουν σ’ αὐτή, ἄπειροι προσεύχονται. Ἐκεῖνοι ἀνεβαίνουν σὲ ἀνθρώπινο βῆμα καὶ γίνονται συνήγοροι ὅσων ἀδικοῦνται καὶ πολλὲς φορὲς καὶ ὅσων ἀδικοῦν. Ἐκείνη ἀνεβαίνει στὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ ὄχι σὰν συνήγορος ἡ ἴδια μόνο, ἀλλὰ πείθοντας καὶ τὸ δικαστὴ νὰ συνηγορήση γι’ αὐτὸν ποὺ δικάζεται καὶ νὰ ψηφίση γιὰ τὴ σωτηρία του. Κι ἄν ἔχη πολλὲς ἁμαρτίες διαπράξει, τὸν στεφανώνει καὶ τὸν ἀνακηρύττει νικητή. Πράξετε λοιπὸν τὴν ἐλεημοσύνη καὶ ὅλα θὰ εἶναι καθαρά. Καὶ γιατὶ ν’ ἀποβλέπω στὸ μέλλον; Στὴν παροῦσα ζωὴ ἄν ρωτήσωμε τοὺς ἀνθρώπους, τί θέλουν πιὸ πολὺ, νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ σοφιστὲς καὶ ρήτορες ἤ ἐλεήμονες καὶ φιλάνθρωποι, θ’ ἀκούσωμε νὰ ἐκλέγουν τὸ δεύτερο. Πολὺ φυσικά. Ἂν λείψη ἡ εὐγλωττία, τίποτα δὲν ζημιώνεται ἡ ζωή. Γιατὶ ὑπῆρχε καὶ πολὺν καιρὸ πρὶν ἀπ’ αὐτή. Ἂν ὅμως ἀφαιρέσης τὴν ἐλεημοσύνη, τὰ πάντα ἐξαφανίζονται καὶ χάνονται. Κι ὅπως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ταξιδέψη κανένας στὴ θάλασσα ἄν γίνη πρόσχωση στὰ λιμάνια καὶ τοὺς ὅρμους, ἔτσι κι ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρχη ἄν ἀφαιρέσωμε τὴν ἐλεημοσύνη, τὴ συγνώμη καὶ τὴ φιλανθρωπία.

ε΄. Γι’ αὐτὸ ὁ Θεὸς δὲν τὰ ἐμπιστεύτηκε αὐτὰ μόνο στὸ λογισμὸ ἀλλὰ τὰ ἐμφύτευσε μέσα στὴν ἴδια τὴν φύση μας. Καὶ συμπαθοῦν οἱ πατέρες κι οἱ μητέρες τὰ παιδιὰ τους καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς γονεῖς, ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα ὅλα. Ὅμοια καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς καὶ γνωστοί. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄλλο ἄνθρωπο. Γιατὶ κι **ἀπὸ τὴ φύση μας κάτι μᾶς ὠθεῖ στὴν εὐσπλαχνία** . Γι’ αὐτὸ κι ἀγανακτοῦμε ἄν ἀδικῆται κάποιος, καὶ κλονιζόμαστε ὅταν βλέπωμε φόνους καὶ κλαῖμε ὅταν βλέπωμε λυπημένους. Ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ σφοδρὰ ὁ Θεὸς νὰ πραγματοποιῆται ἡ εὐσπλαχνία, ὥρισε νὰ ἐπικουρήση πολὺ σὲ τοῦτο ἡ φύση, ἀποδεικνύοντας ὅτι αὐτὸ εἶναι σφορδὴ του ἐπιθυμία. Ἔχοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις στὸ νοῦ μας τὸν ἑαυτὸ μας, τὰ παιδιὰ μας, τοὺς δικούς μας, ἄς τοὺς ὁδηγήσουμε στὸ διδασκαλεῖο τῆς ἐλεημοσύνης. Αὐτὸ προπάντων ἄς μαθαίνῃ ὁ ἄνθρωπος ἐπειδὴ ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς. Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα ὁ ἄνθρωπος, καὶ πολύτιμο ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐλεεῖ. Ἂν δὲν ἔχει τὸ χάρισμα αὐτό, ξεπέφτει κι ἀπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δημιουργεῖ τοὺς σοφούς. Τί ἀπορεῖτε, ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεημοσύνη; Αὐτὸ εἶναι ὁ Θεός. Γίνεσθε, λέει, σπλαχνικοί, ὅπως ὁ Πατέρας σας. Ἄς μάθωμε γιὰ ὅλα αὐτὰ νὰ εἴμαστε ἐλεήμονες, καὶ πιὸ πολὺ γιατὶ κι ἐμεῖς ἔχομε πολλὴ ἀνάγκη ἀπὸ εὐσπλαχνία. Κι ἄς νομίζωμε ὅτι οὔτε κἄν ζοῦμε τὸ καιρὸ ποὺ δὲν ἐλεοῦμε. **Ἐλεημοσύνη θεωρῶ αὐτὴ ποὺ εἶναι καθαρὴ ἀπὸ πλεονεξία** . Ἂν δὲ θεωρῆται ἐλεήμων αὐτὸς ποὺ ἀρκεῖται στὰ δικά του χωρὶς νὰ δίνη σὲ κανέναν πῶς εἶναι ἐλεήμων αὐτὸς ποὺ παίρνει τὰ ξένα ἀκόμα κι ἄν ἀμέτρητα δίνη; Ἂν εἶναι ἀπανθρωπία ν’ ἀπολαμβάνης μόνος τὴν περιουσία σου, πολὺ χειρότερο εἶναι νὰ παίρνης ὅ,τι ἀνήκει στοὺς ἄλλους. Ἂν τιμωροῦνται ἐκεῖνοι ποὺ δὲν διέπραξαν καμμιὰ ἀδικία γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν ἔδωσαν στοὺς ἄλλους, πολὺ περισσότερο θὰ τιμωρηθοῦν αὐτοὶ ποὺ παίρνουν ὅσα ἀνήκουν σὲ ἄλλους. Μὴν ἀντιτείνης λοιπὸν ὅτι ἄλλος ἔχει ἀδικηθῆ κι ἄλλος δέχεται τὴν ἐλεημοσύνη. Τοῦτο εἶναι τὸ φοβερό· ἔπρεπε ὁ ἴδιος ποὺ ἀδικεῖται νὰ εἶναι κι αὐτὸς ποὺ δέχεται τὴν ἐλεημοσύνη. Τώρα ὅμως ἄλλους τραυματίζομε κι αὐτοὺς ποὺ δὲν τραματίσαμε θεραπεύομε, ἐνῶ ἔπρεπε τοὺς πρώτους. Θὰ μοῦ πῆτε δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς τραυματίσωμε καθόλου. **Φιλάνθρωπος δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ πληγώνει καὶ θεραπεύει, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ ἰατρεύει αὐτοὺς ποὺ ἄλλοι ἐπλήγωσαν**. Τὶς πληγὲς ποὺ προξένησες ἐσὺ θεράπευσε, ὄχι αὐτὲς ποὺ προξένησε ἄλλος. Καλύτερα, μήτε νὰ πληγώνης, μήτε νὰ σωριάζης κάτω (αὐτὸ δὲν τὸ κάμει ἄνθρωπος μὲ συναίσθηση) ἀλλὰ σήκωσε τὸ σωριασμένο. Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸ μὲ τὸ ἴδιο μέτρο τῆς ἐλεημοσύνης νὰ θεραπεύσης τὸ κακό ποὺ προξένησε ἡ πλεονεξία σου. Ἂν πάρης πλεονεκτικά ὀβολό, δὲ θὰ περιοριστῆ στὸν ὀβολὸ ἡ ἐλεημοσύνη σου, γιὰ νὰ ἐξαλείψης τὴν πληγὴ ποὺ ἔκαμε ἡ πλεονεξία σου, ἀλλὰ θὰ φτάσης στὸ τάλαντο. Γι’ αὐτὸ ὁ κλέφτης ποὺ τὸν ἔπιασαν πληρώνει τετραπλάσια· κι αὐτὸς ποὺ ἁρπάζει εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν κλέφτη. Κι ἄν αὐτὸς πρέπει νὰ δώση τετραπλάσια ἀπὸ ὅσα ἔκλεψε, αὐτὸς ποὺ ἁρπάζει, δεκαπλάσια καὶ περισσότερα. Καὶ πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἄν ἔτσι μπορέση νὰ συγχωρεθῆ γιὰ τὴν ἁμαρτία. Γιατὶ οὔτε τότε δὲ θὰ πάρη ἀμοιβὴ γιὰ ἐλεημοσύνη. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ζακχαῖος λέει, θὰ πληρώσω τετραπλάσια σὲ ὅσους ἐσυκοφάντισα καὶ τὴ μισὴ περιουσία μου θὰ τὴ μοιράσω στοὺς φτωχούς. Κι ἄν στὴ ἐποχὴ τοῦ (μωσαϊκοῦ) νόμου πρέπει νὰ δοθοῦν

τετραπλάσια, στὴν ἐποχὴ τῆς χάριτος πρέπει νὰ δοθοῦν πολὺ περισσότερα κι ἄν πρέπει νὰ δώση ὁ κλέφτης, πολὺ περισσότερα ὁ πλεονέκτης. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ ζημία ὑπάρχει ἐδῶ καὶ πολλὴ ἀσέβεια. Ὥστε κι ἄν ἐπιστρέψης στὸ ἑκατονταπλάσιο, ἀκόμα μένει ὀφειλή. Βλέπετε· ὅτι δὲν εἶπα ἀδικαιολόγητα μόλις ἀποκαθιστᾶς τὰ πράγματα κι ὅταν ἐπιστρέψης τάλαντο ἐνῶ ἔχει ἁρπάξει ὀβολό. Κι ἄν σ’ αὐτὴν τὴν περίπτωση γίνεται πολὺ σχετικὴ ἀποκατάσταση, στὴν ἀντίθεση, ὅταν ἐνῶ ἔχεις ἁρπάξει ὁλόκληρες περιουσίες καὶ δώσης ἐλάχιστα καὶ μάλιστα ὄχι σὲ κείνους ποὺ ἀδικήθηκαν παρὰ σὲ ἄλλους, τί λογῆς ἀπολογία θὰ μπορέσης νὰ κάμης; Τί λογῆς ἐλπίδα θὰ ἔχης καὶ συγνώμη καὶ σωτηρία; Θέλεις νὰ μάθης πόσο μεγάλο κακὸ διαπράττεις ἐλεῶντας κατ’ αὐτὸ τὸν τρόπο; Ἄκουσε τὴ Γραφὴ ποὺ λέει·**Ὅπως αὐτὸς ποὺ σκοτώνει τὸ γιὸ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πατέρα του, ἔτσι εἶναι αὐτὸς ποὺ προσφέρει θυσία ἀπὸ χρήματα φτωχῶν**. Αὐτὴ τὴν ἀπειλὴ ἄς χαράξωμε στὴν ψυχή μας κι ἄς ἀποχωρήσουμε. Αὐτὴν ἄς τὴ χαράξωμε στοὺς τοίχους, αὐτὴν στὴ συνείδηση, αὐτὴν παντοῦ. Ἔτσι αὐτὸς τουλάχιστον ὁ φόβος ζωηρὸς μέσα μας νὰ συγκρατῆ τὰ χέρια μας ἀπὸ καθημερινοὺς φόνους. Γιατὶ **εἶναι χειρότερη ἡ ἁρπαγὴ ἀπὸ τὸ φόνο, σκοτώνοντας σιγά, σιγά τὸ φτωχό**. Γιὰ νὰ εἴμαστε λοιπὸν καθαροὶ ἀπ’ αὐτὸ τὸ μίασμα, ἄς τὰ μελετοῦμε αὐτὰ καὶ μόνοι μας καὶ μεταξύ μας. Ἔτσι καὶ προθυμότεροι στὴν ἐλεημοσύνη θὰ γίνωμε, καὶ ἀμοιβή καθαρή γι’ αὐτὴν θὰ λάβωμε, καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ θὰ ἀπολαύσουμε μὲ τὴν χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ’ αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα τώρα καὶ στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.312-324)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)